

Není pochyb o tom, že Andalusan Federico García Lorca je jedním ze světově nejproslulejších španělských básníků a dramatiků. K jeho světovému ohlasu přispělo několik okolností – jeho osobnost, charakter jeho poezie a divadelní tvorby a násilná smrt roku 1936, která ho zastihla v plné tvůrčí síle.

Tato deskriptivní studie k dějinám českého překladu pojednává o sbírce Cikánské romance a srovnává tři její překlady do češtiny. Básnická sbírka Cikánské romance vyšla poprvé roku 1928 a je považována za vrchol Lorcovy umělecké tvorby. Přetvořil v ní původně lidovou básnickou formu španělských romancí a smísl ji s prvky zcela moderními a osobitými.

Tato práce obsahuje kapitolu věnovanou básníkovi životu a dílu, dále obsáhle charakteristiku samotné sbírky, její stránky obsahové, jazykové i formální s důrazem na problematiku převodu španělských asonovaných veršů do češtiny. Jádrem práce tvoří translatologická analýza prvního českého výboru z Cikánských romancí z pera Ilji Barta (1937), prvního úplného českého vydání od Františka Nechvátala (1946) a prvního úplného českého vydání s asonancemi z pera Lumíra Čivrného (1956). V analýze originálu a překladu vycházíme z translatologického modelu, který vypracovala Rosario García Lópezová ve své knize *Guía Didáctica de la traducción de textos idiolectales (Texto literario y texto de opinión)* z roku 2004.

Provedenou analýzou jsme dospěli k závěru, že Ilja Bart ve svém překladu nejvíce respektoval Lorcův idiolekt a nej přesněji přetlumočil stránku obsahovou. Jeho verze je však rytmicky velmi nevyvážená a zcela opomíjí asonance, což znesnadňuje přijatelnost jeho překladu v českém prostředí.

Převod Františka Nechvátala je naopak rytmicky mnohem vyváženější, zato však dostatečně nerespektuje básníkův osobitý styl. Nechvátal ve svém překladu zesílil expresivitu Lorcových veršů a místy nepochopil jeho jedinečné metafory.